

«...Κι όμως, σκέφτεται ο Λούκα, υπάρχουν στιγμές που το να συμπεριφέρεσαι σαν ήρωας είναι το ίδιο πράγμα με το να συμπεριφέρεσαι σαν άνθρωπος. Οι περισσότεροι άνθρωποι δεν έχουν αυτήν την ευκαιρία. Εκείνος, όμως, την είχε και την έχασε μέσα από τα χέρια του...»

Τη σημερινή εποχή, οι άνθρωποι πιστεύουν ότι για να θεωρηθεί κάποιος ήρωας θα πρέπει να ενεργήσει και να κατορθώσει πράγματα πέρα από αυτά της δύναμής του. Κατά τη γνώμη μου βέβαια, όλοι είμαστε ήρωες με τον δικό μας τρόπο. Τις περισσότερες φορές για να το επιτύχουμε, δεν χρειάζεται να κάνουμε τίποτα παραπάνω από μια ανθρώπινη πράξη. Στην περίπτωση του Λούκα και του Ράτζιβα, αν ο μικρός πρωταγωνιστής σταματούσε την ομάδα του Γ' 5 με ένα απλό «Όχι, μη το κάνετε» ή «Μα καλά θα βάλετε φωτιά στον άνθρωπο; Γιατί, τι σας έκανε;», αυτό θα αρκούσε για να θεωρηθεί ήρωας. Αλλά αντί γι' αυτό, ο Λούκα απλώς το έβαλε στα πόδια αφήνοντας το φόβο να τον κυριεύει και τον κακόμοιρο το μετανάστη να καεί στη φωτιά. Έτσι, το να αποτρέψουμε κάποιον να κάνει κάτι ανεπίτρεπτο και βλαβερό για τους συνανθρώπους μας, πολλές φορές έχει και τις δυσκολίες του. Συμπερασματικά, το να συμπεριφέρεσαι σαν ήρωας, είναι το ίδιο με το να συμπεριφέρεσαι σαν άνθρωπος, με τη μόνη δυσκολία, ότι για να το κατορθώσει αυτό κανείς θα πρέπει πρώτα να υπερνικήσει το φόβο μέσα του και να υπερβεί πολλές φορές τον εαυτό του.

«...Για μια στιγμή σχεδόν ντρέπεται για τον ίδιο του τον εαυτό, για τα επώνυμα παπούτσια του, τη μοδάτη ζακέτα του, τη ζωή που έχει την τύχη να ζει, ασφαλής και δίχως προβλήματα...»

Οι σκέψεις αυτές του μικρού Λούκα με έκαναν να καταλάβω πως πρέπει να είμαι ευγνώμων για τα αγαθά που μου προσφέρει η οικογένειά μου. Αρχικά, να εκτιμώ την προσπάθεια που καταβάλλουν καθημερινά, ώστε να έχουν τα χρήματα που χρειάζονται για να μου προσφέρουν ένα σπίτι στο οποίο θα αισθάνομαι ασφαλής. Ακόμα, ρούχα και παπούτσια και το κυριότερο, φαγητό. Να προσπαθώ όμως κι εγώ με τη σειρά μου να διαβάζω όσο περισσότερο μπορώ, για να μην πηγαίνουν χαμένα ο κόπος κι η προσπάθειά τους, να με στέλνουν σε ένα καλό σχολείο για να μορφωθώ. Από την άλλη όμως νιώθω θλίψη και ντροπή, διότι σκέφτομαι τους ανθρώπους που δεν έχουν ούτε σπίτι, ούτε ρούχα αλλά ούτε και τροφή. Οι άνθρωποι αυτοί, όπως και ο Ράτζιβα, ζουν στα παγκάκια των δρόμων, στους σταθμούς των τραμ, είτε πουλώντας λουλούδια, είτε μικροπράγματα, είτε ζητιανεύοντας. Βγάζουν το ψωμί τους περιπλανώμενοι στους δρόμους και τις περισσότερες

φορές μακριά από την οικογένειά τους. Επιπρόσθετα, όταν εμείς αντικρίζουμε έναν τέτοιο άνθρωπο, αντί να τον βοηθήσουμε, απλά κάνουμε πως δεν υπάρχει και τον προσπερνάμε. Άλλες πάλι φορές, του κλείνουμε το παράθυρο όταν βρισκόμαστε στο αυτοκίνητο κι άλλες τηλεφωνούμε ακόμα και στην Αστυνομία. Ας μπαίναμε όμως κι εμείς στη θέση τους, έστω για μια φορά! Πώς θα αισθανόμασταν άμα το παθαίναμε κι εμείς αυτό; Αν εμείς δεν είχαμε τους πόρους να καλύψουμε τις ανάγκες μας; Εν κατακλείδι, πιστεύω πως αυτός είναι κι ένας από τους λόγους που από εδώ και πέρα θα πρέπει να αντιμετωπίζουμε τα πράγματα σφαιρικά, να εκτιμάμε όσα έχουμε και πάντα να προσπαθούμε να τα βελτιώσουμε.

«...Δεν είναι ελεημοσύνη αλλά μια πράξη πραγματικής φροντίδας από ένα ανθρώπινο πλάσμα προς ένα άλλο...»

Με τη φράση αυτή κατάλαβα ότι ο Λούκα δεν αντιμετώπιζε τον Ράτζιβα σαν μετανάστη, αλλά περισσότερο σαν φίλο. Το να πουλάει, έτσι, τα τριαντάφυλλα του φίλου του, το έβλεπε σαν μια πράξη φροντίδας προς τον τραυματισμένο συνάνθρωπό του και όχι σαν προσφορά ελεημοσύνης. Τα χρήματα που θα μάζευε θα τα έδινε στο Ράτζιβα, κι εκείνος στη γυναίκα του και τα παιδιά του για να καλύψουν τις ανάγκες τους έμπρακτα. Ακόμα, αυτός θα ήταν ο μοναδικός τρόπος για να του ζητήσει συγγνώμη για το φρικτό τραύμα που του προκάλεσαν αυτός και οι «φίλοι» του. Επιπλέον, μέσα από το απόσπασμα αυτό, κατάλαβα πως ο Λούκα εκτός από φίλος με το Ράτζιβα άρχισε σιγά – σιγά να τον αντιμετωπίζει σαν «αδερφό» του, αφού οι επισκέψεις του στην Πολυκλινική άρχισαν να αυξάνονται με τον καιρό. Έτσι, πιστεύω πως ο Λούκα ήθελε τελικά να ωφελήσει με την πράξη του τον φίλο του, μια πράξη αγάπης και συγγνώμης προς αυτόν.

Αναστασία Μπινοπούλου

